

τοῦ γράφει : «εἶπερ τινά μοι τῶν φοιτητῶν καὶ σὲ ὅτι μάλιστα περί-
ληκα καὶ φιλῶ»¹³.

Ἐκ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Μιχαὴλ Λυγίζου ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἀνωτέρω σημειωθεῖσα «ἐξήγησις εἰς τὸν Θουκυδίδη», ἡ σωζομένη εἰς τὸν κώδικα 231 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Trinity College εἰς Dublin τῆς Ἰρλανδίας¹⁴. Πρόκειται περὶ συνεχοῦς ὑπομνήματος εἰς τὰ 81 πρῶτα κεφάλαια τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Θουκυδίδου, παρέρχοντος τὸ κείμενον, μεθ' ἐρμηνειῶν λέξεων ἢ γραμματικῶν δυσκολιῶν καὶ ἀναπτύξεως τῶν νοημάτων. Ἡ ἐργασία εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τὰς σημερινὰς «ἐρμηνευτικὰς ἐκδόσεις», ἀποτελεῖ δὲ καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐπίτευγμα λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, χαρακτηρηστικὴν τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν ἐν τῇ νήσῳ. Καθ' ὅσον γνωρίζω εἶναι ἡ πρώτη ἐρμηνευτικὴ προσπάθεια τῶν νεωτέρων χρόνων ἐπὶ τοῦ Θουκυδίδου, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲ λόγῳ τοῦ λεξιλογίου, τῶν ἐρμηνειῶν καὶ τοῦ παρεχομένου κειμένου ἀποτελεῖ ἀξιόλογον ὕλην μελέτης εἰς εἰδικὸν ἐπὶ τῆς κλασσικῆς φιλολογίας περιοδικόν. Ἄνευ ἄλλωστε τῆς γνώσεως ἐργασιῶν ὅπως ἡ ὡς ἄνω τοῦ Λυγίζου δὲν εἶναι εὐκόλον οὔτε ὁ κρητικὸς πολιτισμὸς νὰ κατανοηθῇ οὔτε καὶ ἡ συμβολὴ τῶν ἐκ Κρήτης φιλολόγων εἰς τὰς ἀνθρωπιστικὰς σπουδὰς τῆς Δύσεως κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν.

8.

Ο ΚΩΔΙΚΟΓΡΑΦΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΛΟΣΥΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν Κρητῶν οἱ ὁποῖοι εὗρισκοντο ἐν Ἰσπανίᾳ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ὑπῆρχον καὶ τινες κωδικογράφοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν διαφόρων ἰσπανῶν ἀρχόντων, ἰδίᾳ δὲ ἀνωτέρων κληρικῶν. Τῶν κωδικογράφων αὐτῶν ἐπιφανέστερος ἦτο ὁ Νικόλαος Τουρριανὸς ὁ Κρήσις, γνωστὸς καὶ ὡς Ντελατόρος ὁ Κρήσις ἢ Nicolaos de la Torre, ὑπηρετῶν ὡς «βασιλικὸς ἀντιγραφεὺς» (*escriptor de la real libreria*) εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς μονῆς «De San Lorenzo el Real» εἰς τὸ Ἐσκοριάλ, ἀπὸ τοῦ 1573 μέχρι καὶ πέραν τοῦ 1590. Τὰ κατ' αὐτὸν ἐξητάσθησαν ἤδη διεξοδικῶς ὑπὸ τοῦ Charles Graux¹, ὥστε νὰ μὴ

¹³) Noiret, ἐνθ' ἀν. 121.

¹⁴) Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Trinity College, Dublin, κ. A Parke, θέσαντα εὐγενῶς εἰς τὴν διάθεσίν μου φωτοτυπίαν τοῦ κώδικος.

¹) Graux Charles, Essai sur les origines des fonds grecs de l'Escorial, Paris 1880, XVI κ.έ.

χρειάζεται να γίνη ιδιαίτερος λόγος ἐνταῦθα, ἐφ' ὅσον μάλιστα οὐδὲν νεώτερον στοιχείον εἶναι δυνατόν να προστεθῆ ἔξ ὧσων τοῦλάχιστον ἀφοροῦν εἰς τὰ πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ὡς κωδικογράφου, τὸ 1562. Τὸ τμήμα τοῦτο τῆς ζωῆς του, ἡ ἰδιαιτέρα του πατρις ἐν Κρήτῃ, τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς νήσου κλπ. εἶναι τελείως ἄγνωστα. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων, ἀρκεῖ να ὑπομνησθῆ ὅτι ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Escorial ὀφείλει εἰς μὲν τὰς παλαιογραφικὰς του ἱκανότητας μερικὸς ἐκ τῶν καλυτέρων κωδίκων της, εἰς δὲ τὸ ὀργανωτικόν του πνεῦμα τὴν πρῶτην συστηματικὴν ταξινομήσιν τῶν ἑλληνικῶν κωδίκων εἰς τὸ τμήμα χειρογράφων της.

Σημαντικὴν εἰς ὄγκον ἐνίστε δὲ καὶ εἰς ποιότητα ἐργασίαν κωδικογραφικὴν ἔκαμε καὶ ὁ ὀλιγώτερον γνωστὸς Ἄ ν τ ὠ ν ι ο ς Κ α λ ο σ υ ν ᾶ ς ὁ Κ ρ ῆ ς, «φυσικὸς ἰατρός» τὸ ἐπάγγελμα. Εἰς Vogel-Gardthausen ἀναφέρονται μόνον ὡς γραφέντες ἐν μέρει ἢ καθ' ὀλοκληρίαν ὑπ' αὐτοῦ 41 κώδικες διαφόρου περιεχομένου καὶ ἐκτάσεως, ἐν οἷς καὶ ἡ «Βιβλιοθήκη τοῦ Φωτίου»². Αἱ ἐργασίαι αὗται ἐγένοντο τῇ παραγγελίᾳ διακεκριμένων Ἰσπανῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ ἐπίσκοπος τῆς Segovia Martin de Ayala, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Толέδο Garcia de Loyasa καὶ οἱ ἀδελφοὶ Covarrubias, ἔξ ὧν ὁ Diego ἦτο πρόεδρος τοῦ βασιλικῶ συμβουλίου Καστίλλιας, ὁ δὲ Antonio κατὰ καιροὺς διοικητὴς τῆς Valladolid καὶ σχολάρχης εἰς Толέδο (*maestrescuela de Toledo*).

Τοῦ Κρητὸς αὐτοῦ κωδικογράφου ἐσώζετο μέχρι τοῦ 1671 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἐσκοριάλ «*Λόγος καὶ ἐγκώμιον πρὸς τὸν λαμπρότατον καρδηνάλιον υἱὸν τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανῶν*»³ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔχει γραφῆ καὶ ὁ σύντομος βίος τῶν ἀδελφῶν Νικολάου καὶ Δημητρίου Χαλκοκονδυλῶν τῶν Ἀθηναίων⁴, ἀποσπάσματα δὲ ἀπὸ δύο ἀφιερωτικὰς ἐπιστολὰς («*dedicatoria*») προτασσομένας εἰς ἀντιγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ κώδικας καὶ ἀφιερουμένας εἰς τὸν Diego de Co-

²) Vogel-Gardthausen, Griechische Sshreiber des Mittelalters und der Renaissance, Leipzig 1909, 37-38.

³) Graux, ἐνθ' ἀν. 343.

⁴) Περιγραφή τοῦ κώδικος: Hardt I., Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Bavaricae, II, München 1806, 164κ.ε. Ἐκδοσις τοῦ κειμένου: H o p f Ch., Chroniques grecoromanes, Berlin 1873. XXX καὶ 243-245. Βλ. καὶ D a r k ὁ E., Laonici Chalcocandylae historiarum demonstrationes I, 1922, XXII κ.εξ. Κ α μ π ο ῦ ρ ο γ λ ο υ Δ. Γ., Οἱ Χαλκοκονδυλαί, Ἀθῆναι 1926, 113. Τὸ βιογραφικὸν αὐτὸ σημεῖωμα ἀποτελεῖ ἐπιτομὴν ὑπὸ τοῦ Κσλοσυνᾶ βιογραφίας τῶν Χαλκοκονδυλῶν γραφείσης ὑπὸ Ἰωάννου Κυζίκου.

varrubias και εις τὸν ἀδελφὸν τοῦ Antonio ἐδημοσίευσεν ἤδη ὁ Graux⁵. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἡ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Diego ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διότι ἐξ αὐτῆς πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Καλοσυνᾶς εὗρισκετο ἀρχικῶς εἰς τὸ Trento τῆς Ἰταλίας, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Ἰσπανίαν, προφανῶς τῇ προτροπῇ ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν δύο ἀδελφῶν Covarrubias, οἱ ὅποιοι συμμετεῖχον τότε εἰς τὸ συνέδριον τῶν καθολικῶν ἐκκλησιῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ἐπίσης εὗρισκομένου τότε ἐκεῖ καὶ συνοδεύοντος τοὺς Covarrubias συμπατριώτου τοῦ Νικολάου τοῦ Τουρριανοῦ. Τὸ συνέδριον ἄλλως αὐτὸ συνετέλεσε καὶ εἰς τὸν πλουτισμὸν τῶν Ἰσπανικῶν βιβλιοθηκῶν καὶ δι' ἄλλων κωδίκων γραφέντων ὑπὸ Κρητῶν εἴτε εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Trento κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ συνεδρίου, ὅπως τοῦ 164, 8 τῆς Biblioteca Nacional τῆς Μαδρίτης, γραφέντος τὸ 1560 «ἐν Τρέντω» ὑπὸ «Μιχαὴλ Μανροκεφαλῆτου τοῦ Κρητὸς»⁶ εἴτε εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας παλαιότερον⁷.

Ὁ Ὁ Αντώνιος Καλοσυνᾶς ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1562 ὡς βοηθὸς τοῦ εὗρισκομένου τότε εἰς Μαδρίτην περιφήμου ἐξ Ἐπιδαύρου κωδικογράφου Ἀνδρέου Λαρμαρίου⁸: ἀπὸ τοῦ 1567 καὶ πέραν μέχρι τοῦ 1598⁹ ὑπογράφει τοὺς κώδικας τοῦ ἐν Τολέδῳ, παραμένων προφανῶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτὸ ἐκεῖ, ἔνθα ἀπὸ τοῦ 1577 καὶ κατόπιν ἔχει συμπολίτην τὸν Θεοτοκόπουλον. Ἡ ἐργασία τοῦ συνίσταται εἰς τὴν ἀντιγραφὴν κωδίκων ἐπὶ τῇ βάσει προτύπων εὗρισκομένων εἰς ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας καὶ εἰς τὸ Ἐσχοριὰλ συνή-

⁵) Graux, ἔνθ' ἀν. 323 (ἐκ τοῦ cod. Escorial, R, I, 11) καὶ 325 (R, III, 17).

⁶) Martin A., Notices sommaires des manuscrits grecs d'Espagne et de Portugal. «Nouvelles archives des missions scientifiques et littéraires» II, 1892, 45.

⁷) Παραθέτω μερικὰ ὀνόματα Κρητῶν κωδικογράφων, κώδικες τῶν ὁποίων εὗρισκονται εἰς τὸ Ἐσχοριὰλ: Γεώργιος Γρηγορόπουλος ὁ Φύτης, Ἰωάννης πρεσβύτερος Ρῶσος ὁ Κρής, Νικόλαος Βεργίκιος, Βενέδικτος Ἐπισκοπόπουλος ὁ Κρής, Μιχαὴλ Ἀποστόλης, Μιχαὴλ ἐκ Κυδωνίας, ἅπαντες 15. καὶ 16. αἱ. Πλὴν δὲ τοῦ Τουρριανοῦ καὶ Καλοσυνᾶ καὶ ἄλλος Κρής κωδικογράφος εἰργάσθη εἰς Ἰσπανίαν. Πρβλ. κώδικα τοῦ Ἐσχοριὰλ X, II, 7: «Ἐτελειώθη σὺν Θεῷ ἡ ἐγκαῦθα σύνοδος διὰ προστάξεως τοῦ ἐκλαμπροτάτου καὶ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ταρρακονίας Ἀντωνίου Ἀύγουστίνου, χειρὸς δὲ Σοφριανῶ Μελισσινοῦ Κρητὸς», τὸ 1585. Πρβλ. τὸν πίνακα περιεχομένων εἰς Miller E., Catalogue des manuscrits grecs de la bibliothèque de l'Escorial, Paris 1868.

⁸) Vogel-Gardthausen, ἔνθ' ἀν. 17-27.

⁹) Ἡ χρονολογία εἰς κώδικα 59 (R, III, 25) τοῦ Ἐσχοριὰλ. Πρβλ. Revilla, κατωτέρω, 202.

θως δὲ ἐπὶ παραγγελία. Ἐνίοτε ἐκτελεῖ καὶ μεταφράσεις τῶν ἀντιγραφομένων κειμένων, ὅπως π.χ. τοῦ «*Ἑλληνικοῦ εὐχολογίου*» εἰς τὸ Ἐσκοριάλ 57 (R III 23)¹⁰.

Πρὸς καλύτεραν γνωριμίαν μὲ τὸν Ἀντώνιον Καλοσυνᾶν ἐκδίδω κατωτέρω ἀπὸ κώδικας τῆς Biblioteca Nacional τῆς Μαδρίτης ἄλλα δύο *dedicatoria*, ἐπιστολὰς προτασσομένας εἰς δύο κώδικας του καὶ ἀπευθυνομένας τῆς μὲν πρώτης πρὸς τὸν Garcia de Loyasa, ὅτε οὗτος ἦτο ἀκόμη ἀρχιδιάκονος εἰς τὸ Τολέδο, τῆς δὲ δευτέρας πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἰσπανίας Φίλιππον τὸν Β΄¹¹.

Matritensis gr. 4671 f. 1.

Τῷ λαμπρῷ ἀρχιδιακόνῳ καὶ Κανονικῷ Γαρζία Λοάϊσα Ἀντώνιος ὁ Καλοσυνᾶς ἱατροῦ φυσικοῦ εὖ πράττειν.

Πράγματα μεγάλα τῇ Ἑλλάδι τῇ πᾶλλαι εὐδαιμονοῦσα ἢ ἐπίτροπητος ἐκείνη τοῦ Τούρκου κατάσκαψις παρασχόν, ἀρχιδιάκονε λαμπρέ, πολλοὺς μὲν πόρους καὶ βασάνους ἐπιφέρουσα καὶ τοῖς βιβλίοις τοῖς ἐκεῖ οὖσιν ἐπιζήμιον παρασχομένη, ἔτι δὲ καὶ πάση τῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ δασὺ σκότος φέρουσαν, ἀφάνισιν πολλὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος προσεστρίψατο, πολλὰ μὲν χρήματα κατηγάωσε, πολλοὺς μὲν ναοὺς κατέσκαψεν, ἀσεβάσμιον χρῆμα, πολλὰ σώματα ἁγίων ἀσεβῶν ἀπεχρήσατο πέρασ τοῦ δέοντος τῆς τιμῆς αὐτῶν καὶ μὲν δὴ τούτων μάστιγα ἀνακαλεῖσθαι τὴν αὐτοαλήθειαν οὐκ ἂν ὀκνοίην ἐγὼ τὴν τῶν εὖ φιλοφρονοῦντων προαίρεσιν κατ' εὐθύνοῦσα καὶ καρδιῶν τῶν ἡμετέρων ἔφορον καίτοι οὐκ ἀδεῶς οὐδ' ὡς ἔτυχε διόμνησθαι εἰλωθῶς οὐδὲ νῦν ὡς οἶμαι πιστώσασθαι τὸν νοῦν ὑμῶν ἐδεόμην εἰς τοῦτο πᾶσιν τῶν φανερῶν καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα οὕτως εἰοί. Χάριτας μὲν τῷ θεῷ τῇ εὐμενεῖα τὰ πάντα διοικουμένῳ | οὔδαμεν καὶ ὁμολογοῦ-

¹⁰) R e v i l l a A. P., Catálogo de los códices griegos de la biblioteca de el Escorial, Madrid 1936, 199. Ἡ μετάφρασις εἶναι εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν. Ἐπιπλέον τοῦ ἀνεκδότου αὐτοῦ κειμένου σημειῶ δύο ἄλλα ἐπίσης ἀνεκδοτά τοῦ Καλοσυνᾶ: Εἰσαγωγή περὶ τῆς ἀξίας τῶν διαφορῶν τροφῶν, ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ εἰς τὸν κώδικα τῆς Ἑθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Μαδρίτης 4818 (ἄλλοτε 0.95 καὶ Iriarte 101) καὶ «*dedicatoria*» εἰς τὸν κώδικα τοῦ Escorial X, IV, 23.

¹¹) Τὰ κείμενα ἐκδίδονται τῇ εὐγενεῖ ἀδείᾳ τῆς διευθύνσεως τμήματος χειρογράφων τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μαδρίτης. Περιγραφή τῶν κωδίκων ἐξ ὧν τὰ ἐνταῦθα δημοσιευόμενα *dedicatoria*: Miller M., Catalogue des manuscrits de la bibliothèque royale de Madrid (Supplement au Catalogue d'Iriarte) εἰς «*Notices et extraits des manuscrits*» 31, 1886, σελ. 61 καὶ 109. Ὁ εἰς κώδιξ, 4671 (ἄλλοτε 0. 8), ἔχει γραφῆ τὸ 1584 ὁ ἄλλος, 4849 (ἄλλοτε 0.98), εἶναι ἄνευ χρονολογίας.

μεν, ὅς οὐχ εἰς παντελῆ ἀφάνησιν τὰ τῶν ἀγίων παλαιότατα βιβλία εἰσήγαγεν, ἀλλὰ πολλὰ μὲν τοῦ Χρυσοστόμου, πολλὰ τοῦ Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Ἀθανασίου, Κυρίλλου τε καὶ τῶν ἑξῆς ἀγίων θεία προνοία ἀνεσώσατο ἵνα σκεψόμεθα τὰ ἦδη αὐτῶν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν μιμοῦντες ἐν καλαῖς ἀρεταῖς εὐδοκιμήσομεν. Ἔστι δὲ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ τρία σεσημειωμένα φύσις, λόγος καὶ ἔθος, καλεῖ δὲ λόγον τὴν μάθησιν, ἐπεὶ ὁ θεὸς δέδωκε τούτοις δύο εὐπρεπῆ κοσμήματα ἐνευδοκιμεῖν εἰς τὸ λέγειν, τὸ περιττὸν δηλοῦν ἐν λέξει καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ταῦτα τοῖς προκρίτοις αὐτοῦ μόνοις εἴωθεν δοῦναι. Ἔθος δὲ τὴν ἄσκησιν καλεῖ, ἐπεὶ αὐτοὶ οἷα γινόμενοι ἄξιοι ἐγκρατεῦσθαι, οὐχ ὑγίας ἕνεκα, ἀλλ' ἀρετῆς καὶ προαιρέσεως, βρῦν ἢ ἄσκησις αὐτῶν ψυχικῶν ἀγαθῶν ταῦτα μὲν εἶσι ἀρχαὶ καὶ τέλη τῆς μαθήσεως, φιλεῖ μὲν ἀγαπᾷ ἢ μάθησις τὴν φιλόφρονα φύσιν καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένην χάριν· ἢ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλή, ἢ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἀγαθῆς καὶ χάριτος ἑλλιπές, ἢ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελής, ὥσπερ δὲ εἰς τὸ γεωργεῖν πρῶτον μὲν δεῖ ἀγαθὴν ὑπάρξαι τὴν γῆν, εἶτα φυτοργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα δὲ τὰ σπέρματα σπουδαῖα, τὸν αὐτὸν τρόπον γῆ μὲν ἔοικεν ἢ φύσις τῶν ἀγίων, γεωργῶ οἱ παιδεύοντες αὐτοὺς ἅγιοι, σπέρματι δὲ αἱ τῶν λόγων ὑποθήκαι καὶ τὰ θεῖα | παραγγέλματα, αὐτοὶ μὲν θεϊότεροι καὶ λαμπρότεροι τῇ φύσει καὶ πρὸς τὰ θεῖα μεγαλόφρονες τυχάνοντες, τῇ γε προαιρέσει πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκοντες ἐν τῷ λογικῷ καὶ ἠθικῷ καὶ πρακτικῷ τρόπῳ ἐθνώρον οἰόμενον εὐγένειαν καλὴν μὲν ἀλλὰ προγονικὸν ἀγαθόν, δόξαν γὰρ μὴν σεμνὸν ἀλλ' ἀβέβαιον, κάλλος καὶ ὀλιγοχρόνιος, ὑγίαν δὲ τίμιον ἀλλ' εὐμετάστατον, ἰσχυρὸν δὲ ζηλωτὸς μὲν ἀλλὰ νόσφ' εὐάλωτος, παιδία δὲ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶ ἀθάνατον καὶ θεῖον καὶ πάντων ἐπικυριώτατον. Οὗτοι τοιγαροῦν οἱ ἅγιοι ἐπαληθεύειν τοῦ ὀνόματος τῆς εὐλαβείας οὐκοῦν λογίξεσθαι μέντοι ἡμῖν προσήκει φροντίζειν τῶν θείων τούτων τῶνδε καὶ σωτηριοδῶν βιβλίων παλαιωτάτων ὄντων· τοῦτο γὰρ ἂν πρὸς ἀνδρῶν εἶναι εὐλαβῶν καὶ φιλοθέων ἄκρως τὰ μὲν αἰώνια ἐρευνᾶν, τὰς δὲ προσκαίρους ἀργυρολογίας ἀποστρέφειν, ὥστε τὸν νοῦν πρὸς τὰς τοῦ λόγου διδασκαλίας τε καὶ νοήσεις προσέχοντες πολλὰ λόγον ἄξια κατασκευάσωμεν· οἶδα μὲν γὰρ ἀκριβῶς οἷαν ὠφέλειαν τοῖς βροτοῖς τὰ αἰώνια δίδωσι καὶ οἷαν ἀπώλειαν τὰ πρόσκαιρα προξενεῖται.

Ἔρωσο ἐν Τολέτω πόλει
ἐνάτη καὶ δεκάτη τοῦ Ἰουνίου
μηνός ἐν ἑκατομβαιῶνα
φασὶ εἶναι, ἔτη ἀπὸ τῆς θεο-
γονίας ο δ πρὸς τοὺς α φ.

Matritensis gr. 4849 f. 1.

Τῶ μέγα δυναμένῳ ἄρχοντι Φιλίππῳ τῆς Ἰσπανίας ἀπαῖσης Ἀντωνίου ὁ Καλοσυνᾶς ἰατρὸς εὖ πράττειν.

Ὁ περιβόητος καὶ μεγαλοπρεπέστατος ἐκεῖνος τῶν Περωῶν βασιλεὺς Ἀρταξέροξ, οὐχ ἦτιον οἰόμενος βασιλικὸν καὶ φιλάνθρωπον εἶναι τοῦ μέγала διδόναι καὶ μικρὰ λαμβάνειν εὐμενῶς καὶ προθύμως, ἐπίπερ ἐλαύνοντος αὐτοῦ καθ' ὁδὸν αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης, οὐδὲν ἔχων ἕτερον ἐκ τοῦ ποταμοῦ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ὕδωρ ὑπολα | μῶν προσήνεγκεν, αὐτὸς ἠδέως ἐδέξατο καὶ ἐμειδεῖα τῇ προθυμία τοῦ διδόντος οὐ τῇ χρεία τοῦ διδομένου. Τοιαύτην δέ τινα γνώμην κἀγὼ ὁ μηδενὸς ἄξιος ἐσχηκώς, ἠξίωσα δῶρον ὑπομνηματικὸν καὶ ξένιον τοῦτο τὸ σχέδος προσφέρειν τῷ μεγέθει τῆς ὑμετέρας βασιλείας, ἵκετεύω δέ σε εἰς ὑπερβολὴν τὴν ἡμετέραν προθυμίαν δέχεσθαι τῆς τοῦ Πληγίου γνώμης οὐκ ἀμνημονοῦντα τῆς γραδὸς λιτανευούσης, ὅταν κοινὰς ἀπαρχὰς προσήνεγκαν πάντες καὶ αὐτῆς προθύμως μικρὰν τινα θυσίαν τοῖς θεοῖς ὑπέκ | δοῦναι βουλομένης ἔλεγεν : λαμβάνεται θεοὶ τὴν γνώμην καὶ προθυμίαν τῆς φερούσης εὐλαβουμένης ἢ τὴν τιμὴν τῆς χαριζομένης προσφορᾶς. Τὸ φιλάνθρωπον οὐκοῦν τῆς ἡμετέρας βασιλείας γνούς, τοσοῦτο τόλμης προήχθη, ὡς ἀνθαιρέτως τόδε τὸ διαπόνημα μεθ' ἡδονῆς σοὶ παρέχειν ἠξίωσα, δαιμονιώτατε ἀπάντων, καίπερ τῷ προσφιλεῖ τῆς ψυχῆς οὐκ ἄξιον, ἀλλ' ὅμως τῇ ἡμετέρα προθυμία κεχαρισμένως. Φιλεῖ γὰρ τοὺς δεσπότης σεβασμιωτάτους τὰ καταθύμια τῶν μικρῶν ἐπιτηδεύειν καὶ διὰ σπουδῆς ἔχειν πρὸς τοὺς ὑπ' ἀρετῆς ὄντας φιλοτιμεῖσθαι τούτους χαριζομένους προσφιλεστάτως καὶ ἀμωσγε πως τὴν ὑμετέραν βασιλείαν πεφίλαμε τὰ γὰρ ἡμέτερα ἐπιτηδεύματα εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον κρείττονα ἔξιν τὸν τρόπον τῇ ὑμετέρα βοθηεῖα καὶ οὐχ ἀποτεύξομαι τοῦ σκοποῦ βούλομαι γὰρ μᾶλλον ἐνασμενίζειν πρὸς τὸ ὑμέτερον ἐπιτήδευμα ἢ βιώη. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως ἀρέσκουσι οἱ στρατιῶται τῷ στρατηγῷ, μὴ αὐτοὶ ἀρεσκόμενοι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτοῦ.

Δὲν νομίζω ὅτι χρειάζεται νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα μνεῖα τῶν γλωσσικῶν καὶ ἄλλων ἀδεξιοτήτων τοῦ Ἀντωνίου Καλοσυνᾶ εἰς τὰς ὡς ἀνωτέρω ἐκδιδομένας ἐπιστολάς του. Ἡ ἀγαθὴ πλευρὰ τῆς περιπτώσεως του εἶναι περισσότερον ἀξιοσημείωτος : μολονότι ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ συνεπῶς ὄχι εἰδικῶς κατηρτισμένος διὰ κωδικογραφικὰς ἐργασίας, ἐν μέσῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν καὶ ὑπὸ ξένους οὐρανούς προσπαθεῖ νὰ ἀνταποκριθῇ μὲ τὰς μικρὰς δυνάμεις του εἰς τὴν δίψαν τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τοῦ Β', νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν βυζαντινὴν γραμματεῖαν. Ὁ ὄγκος τῆς ἐργασίας του εἶναι ἀξιοσέβα-

στος, ειδικῶς δὲ ὁ κῶδιξ τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ Φωτίου ἀποτελεῖ καὶ ποιοτικῶς ἐπιτυχίαν¹². Ἐχρειάζεται πίστις εἰς τὸν ἀνθρωπισμὸν διὰ νὰ γίνουν ὅλαι αἱ ἐργασίαι αὐταί· τοῦτο δὲ τελικῶς, ἀνεξαοτήτως τῶν ἐλλείψεων του, εἶναι ποῦ πρέπει νὰ βαρύνῃ εἰς τὴν κρίσιν μας. Ἡ ἰσπανικὴ Ἀναγέννησις τοῦ 16. αἰῶνος κατὰ ἓνα τμῆμά της, καὶ δὴ σημαντικόν, ὀφείλεται εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἐργασθέντας Κρητάς, ἀπὸ τοῦ Θεοδοκοπούλου, τοῦ Τουρριανοῦ καὶ τοῦ Καλοσυνᾶ, μέγχι τοῦ ἀγνώστου ἄλλως ἐκείνου διδασκάλου εἰς Τολέδο, τὸν ὁποῖον ὁ Diego Siego ἐνθυμεῖται ὡς «*vivae vocis praeceptorem meum in schola Complutensi Demertium Ducam natione Graecum, patria Cretensem*»¹³.

Ὅλιγαι λέξεις καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος Καλοσυνᾶ ἐν Κρήτῃ : ἱερεῖς Ἐμμανουὴλ καὶ Ἰωάννης Καλοσυνᾶ εἰς ἔγγραφον τοῦ 1299¹⁴ «*παπᾶς κῦρ Νίλων ὁ Καλοσυνᾶς ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀντώνιον τῷ Βροντήσῃ ἐκ τὴν Κρήτην*»¹⁵ εἰς κωδικογραφικὸν σημεῖωμα τῶν ἐτῶν 1468/73· «*Νικόλαος Καλοσυνᾶς*» εἰς ἐπιστολὴν Πέτρου τοῦ Λαμπάρδου περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος¹⁶.

9.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΕΙΣ ΚΑΛΟΤΑΡΗΝ
ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΗΝΟΝ

Ἐκδίδω κατωτέρω, ἐπὶ τῇ βάσει φωτοτυπιῶν εἰλημμένων ἐκ τοῦ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ κώδικος Palatinus Graecus 275, δύο ἐπικηδεῖους λόγους ἐκφωνηθέντας ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Ἀποστόλης διὰ τοὺς Γορτυνίους Μανουὴλ τὸν Καλοτάρην καὶ Μανουὴλ τὸν Γαλατηνόν. Ὁ κῶδιξ εἶναι αὐτόγραφος, εἰς δὲ τὴν σελίδα 176^v φέρει τὸ σύνθηρες βιβλιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ κωδικογράφου : «*Μιχαὴλ Ἀποστόλης βυζάντιος μετὰ τὴν τῆς αὐτοῦ πατρίδος ἄλωσιν πενία συζῶν καὶ τότε τὸ βιβλίον ἐξέγραψε*»¹. Ὁ Legrand, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὰ κείμενα αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνεκδότων εἰσέτι ἔργων τοῦ

¹²) M a r t i n i E., Textgeschichte der Bibliothek des Patriarchen Photios von Konstantinopel, Leipzig I, 1911, σελ. 25 καὶ 40.

¹³) B a r b i e r i, «Boletín Histórico» I, 1880, 54 (G r a u x, ἐνθ' ἄν. 9).

¹⁴) «Κρητικά Χρονικά» 3, 1949, 278 καὶ 282.

¹⁵) B e n e s h e v i c h V., Catalogus codicum manuseriptorum graecorum κτλ., Petropoli 1911, 268, κῶδιξ 482.

¹⁶) «Κρητικά Χρονικά» 2, 1948, 544.

¹) Bibliotheca Apostolica Vaticana, Codices Palatini graeci, Romae 1895, 150 κ. ε.